ANUNŢURI

• Să ne amintim de cei dragi din obşte plecaţi la Domnul: 6 luni de la adormirea surorii **Stela-Ana**, 3 ani de când ne-am despărţit de fratele **Petru Hotăran** şi 5 ani de când a plecat sora **Andronica**.

Icoana Naşterii Maicii Domnului, frumos împodobită de fraţii de la Asociaţia Sf. Iosif cel Milostiv

ŞTIRI

• A trecut la cele veşnice **ieroschimonahul Simeon Zaharia**, cel mai în vârstă părinte de la Mănăstirea Sihăstria. A fost, împreună cu părintele Cleopa Ilie şi alţi nevoitori, un revigorator al vieţii monahale din Moldova, iar mai apoi din Sf. Munte, la Schitul Lacu şi Prodromu. Ultimii ani i-a trăit retras, fiind tuns în schima mare. (sursa: *basilica.ro*)

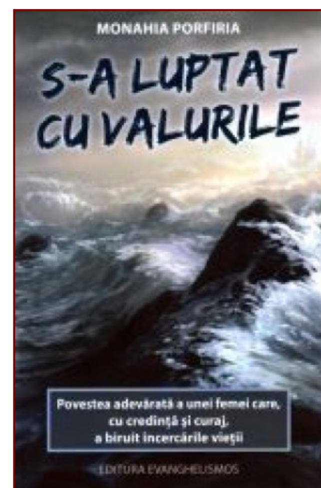
• Sinodul Bisericii Ortodoxe a Greciei a avertizat asupra extinderii activităţii **Scientologiei** în această ţară în ultimele luni, prozelitism ascuns sub masca unor cursuri de autocunoaştere, renunţare la droguri sau de vânzări. Sinodul descrie acest cult drept periculos din mai multe puncte de vedere: medical, social şi etic. (sursa: *orthodoxchristian.com*)

• Un **nou schit** (al treilea) a fost ridicat de georgieni în Muntele Athos (*foto*) fiind dependent de Marea Lavră. Sufletul acestui schit este schimonahul Ilarion, primul georgian tuns în schima mare în ultimii 75 de ani. Primii georgieni ajunşi în Athos au fost ctitorii mănăstirii Iviron, în sec. X. (sursa: *orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Monahia Porfiria
S-A LUPTAT CU VALURILE

Acest roman, ce se bazează pe un caz real, înfăţişează lupta cu necazurile vieţii şi cu sine însăşi a unei tinere femei. Dupa trei căsătorii eşuate, pierderea unui copil încă din pântece, o perioadă de luptă cu alcoolismul şi o alta petrecută după gratiile închisorii, Constantina Stefanou îşi găseşte împlinirea, cu ajutorul lui Dumnezeu, în dăruirea de sine, dedicându-se ajutorării oamenilor sărmani şi bolnavi din Africa. Mesajul ce străbate discret, dar ferm dintre rândurile cărţii este acela ca adevărata împlinire şi biruinţa tuturor piedicilor poate fi aflată numai în Izvorul Vieţii, Care este Hristos.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 28 (CXLI) 10 septembrie 2023

Sfinţii săptămânii

D 10 - DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLŢĂRII SFINTEI CRUCI; Sf. Apostoli: Apelie, Luca şi Clement; Sf. Mc. Minodora, Mitrodora şi Nimfodora; Sf. Împărăteasă Pulheria

L 11 - Sf. Cuv. Eufrosin Bucătarul; Sf. Cuv. Teodora din Alexandria; Sf. Cuv. Xenia de Sankt-Petersburg (canonizarea)

M 12 - Odovania Praznicului Naşterii Maicii Domnului; Sf. Sf. Mc. Autonom

Mi 13 - Înainteprăznuirea Înălţării Sfintei Cruci; Sf. Mc. Cornelie Sutaşul; Sf. Ier. Ciprian de Cartagina; Sf. Cuv. Ioan de la Prislop - ULEI

J 14 - Înălţarea Cinstitei Cruci; Adormirea Sf. Ioan Gură de Aur; Sf. Împărăteasă Plachila; Sf. Părinţi de la Sinodul al VI-lea Ecumenic (Constantinopol, 680) - ULEI
Mărturisitori: Ierom. Sofian Boghiu (2002)

V 15 - Ier. Iosif cel Nou de la Timişoara; Sf. Mare Mc. Nichita Gotul; Sf. Ier. Simeon al Tesalonicului - ULEI

S 16 - Sf. Mare Mc. Eufimia; Sf. Mc. Ludmila, prinţesa Cehiei Sf. Cuv. Procopie de la Morisena şi Sazava; Sf. Cuv. Kukşa din Odessa

Mitropolitul Hristofor al Iordaniei

Pe drumul MAICII DOMNULUI

> ***Ar trebui să ne întoarcem la rădăcinile şi la credinţa noastră şi la valoarea femeilor prin Preasfânta noastră Maică în viaţa noastră.***

Într-o vreme în care toate idealurile sunt nimicite, Biserica, prin Maica Domnului, oferă fiecăruia dintre noi un ideal şi un model. Biserica oferă un adevărat model de femeie în vremuri în care mulţi vorbesc despre drepturile femeii şi despre femeie şi poziţia ei. Cultura noastră creştină cunoaşte demnitatea femeii prin Preasfânta noastră Maică şi este întipărită în credinţa, inimile şi cultura noastră.

O femeie nu este o piesă de marfă ieftină care se vinde, ci îşi sfinţeşte familia prin sfinţenia ei. O femeie nu este aşa cum îşi doresc aceştia să fie în zilele noastre, ca obiect consumabil, şi nu este aşa cum îşi doresc aceştia să fie în societatea noastră masculină în care

au o viziune mai scăzută asupra femeii. Nu, copiii mei! Nu ar trebui să fim afectați de aceste două poziții. Ar trebui să ne întoarcem la rădăcinile și la credința noastră și la valoarea femeilor prin Preasfânta noastră Maică în viața noastră. Și așa ar trebui să ne tratăm mamele, fiicele, bunicile și ținuturile noastre, pentru că o femeie unește toate aceste lucruri împreună.

Deci demnitatea ei se păstrează mereu în biserică, la fel ca demnitatea bărbatului și a copiilor în familie. Astăzi mesajul Bisericii este să ne rugăm pentru familia creștină, pentru familia din societate într-un timp în care temeliile și stâlpii familiei sunt nimiciți. Acesta este planul lor: să nu mai existe familii adevărate.

Rolul familiei este foarte important în biserică, fiind o biserică mică. Nu trebuie să uităm această caracteristică spirituală a tatălui și a mamei. Astfel, **ascultați** unii de alții împreună cu copiii voștri, întocmai ca părinții și maicile duhovnicești. Apoi veți învăța cum **să simțiți durerea altora** și **să-i înțelegeți pe alții, să vă smeriți și să-i respectați și să-i iubiți pe alții.**

Și cum pot tatăl și mama să fie un model și un exemplu pentru copii, pentru ca aceștia să crească într-un cămin cu o singură minte, care este mintea lui Hristos, adică voia lui Dumnezeu? Casa nu ar trebui să fie un câmp de luptă pentru diferite opinii, credințe și voințe ale părinților. **Nu lăsați casele voastre să devină un câmp de luptă, pentru că atunci copiii se vor îndepărta de acasă, deoarece nu găsesc adevărata îmbrățișare.** Maica noastră sfântă ne învață cum să facem aceasta: prin rugăciune, smerenie, respect reciproc și iubire adevărată. Acesta este modelul și pilda în viața noastră.

După cum am spus, suntem într-o perioadă în care toate exemplele sunt distruse, așa că, să avem grijă să nu nimicim locul dulcelui nostru Iisus - Dumnezeu întrupat, nici al Bisericii care este parte a Lui.

Mulți oameni vorbesc despre Iisus ca despre un lucru și despre biserică cade spre altul. Nu, copiii mei! Biserica și Iisus sunt una. Există oameni în biserică ce fac greșeli și păcate, dar Hristos este Capul și biserica este una, sfântă, sobornicească și apostolească **Deci nu vă îndoiți și nu lăsați elementul uman să vă facă să vă împiedicați!** Dumnezeu sfințește omul în biserică pentru că toți suntem prezenți în biserică pentru a fi tratați și vindecați de către Tămăduitorul sufletelor și trupurilor noastre. Și suntem cu toții prezenți pentru a călători cu singura corabie care este Biserica. Ea singură ne va duce la limanul mântuirii și al Împărăției. Nu există nicio altă corabie care să ne poată duce în portul mântuirii, cu excepția acestei corăbii a Bisericii Ortodoxe, una, sfântă și sobornicească.

Versuri

Taina Crucii

Traian Dorz

Verticală ce coboară și, întors, unește sus
Și orizontală care-încercui răsărit și apus,
Linie de coborâre de la slavă spre noroi,
Trăsătură de unire largă între noi și noi.

Coborâre luminoasă de la cer pân' la atom
Legătura îmbrățișării dulce între om și om,
Punte de eterne-abisuri ocolind desăvârșit
Este linia și cercul, și sfârșit și nesfârșit.

Este Unul și mulțimea, este clipă și etern,
Sabie cerească-ntinsă din ´nălțime spre infern,
Taină și simbol și jertfă, stâncă de nezguduit,
Semn de teamă și putere, steag în veci nebiruit.

Cheie care cele patru margini ale lumii-nchizi,
Brațul milei și dreptății care mântui sau ucizi
Viu Izvor al mântuirii pentru vii și pentru morți
- Cruce, slavă cui te poartă, slavă Celui care-L porți.

MUGUR, MUGUR

Istoria unui cântec

Cu binecuvântarea de la Constantinopol, în noiembrie 1820 a fost ales ca episcop al Argeșului unul dintre apropiații lui Tudor Vladimirescu, arhimandritul Ilarion. Interesant pentru cele de mai jos este faptul că sângele său nu era deloc românesc, fiind bulgar după tată și grec după mamă.

Arhimandritul a fost crescut cu ajutorul Bisericii, întrucât a rămas de mic orfan de tată. Talentul său pentru limbi și muzică au atras atenția mitropolitului de atunci. A fost stareț la mănăstirea Dealu din Târgoviște, iar mai apoi al fostei mănăstiri Sf. Ioan, ctitorie a lui Mihai Viteazu (demolată din cauza ruinei la sfârșitul sec. XIX, pe locul ei construindu-se actualul Palat CEC de pe Calea Victoriei).

În anii premergători mișcării conduse de Tudor Vladimirescu, acesta a tras de multe ori pe la mănăstirea bucureșteană, legând astfel o strânsă prietenie cu starețul Ilarion, care era întru totul de acord cu ideile de schimbare socială ale lui Tudor.

Boierii din partida națională l-au susținut pentru a fi ales episcop de Argeș, spunând despre el că *„este om cu idee, pe care îl știm că este om cu frica lui Dumnezeu, împodobit cu învățătură, cuvios, cu smerenie și destoinic, cunoscut și din cercare de a cârmui, a chivernisi și a păstra această turmă cu bună și lăudată rânduială.”*

La instalarea ca episcop de Argeș a fost prezent și Vladimirescu, acest eveniment având loc de praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului.

A existat tradiția despre cântarea cu acest prilej, în afară de doxologia liturgică, și a unei „doxologii ad hoc”, după slujbă, în sediul episcopiei. Dascălul Pavel a intonat cântecul durerilor românești „Mugur, mugur…”, a cărui paternitate se atribuie episcopului Ilarion.

Mugur, mugur, mugurel
Fă-te curând măricel,
Înfrunzește frumușel,
Mugur, mugur, mugurel.

Că tu dacă înverzești,
Mugur, mugur, mugurel,
Pe toate le veselești,
Mugur, mugur, mugurel.

Că ne-am săturat de iarnă,
Mugur, mugur, mugurel,
Și de răutate-n țară,
Mugur, mugur, mugurel.

Bate-i, Doamne, pe ciocoi,
Mugur, mugur, mugurel,
Cum ne bat și ei pe noi,
Mugur, mugur, mugurel.

Mugur, mugur, mugurel,
Fă-te curând măricel,
Înfrunzește frumușel,
Mugur, mugur, mugurel.

Specialiștii muzicologi susțin această paternitate și prin faptul că melodia se apropie foarte mult de cântarea psaltică, în glasul al V-lea, în care episcopul Ilarion era un profesionist. V Versurile alcătuite de el (sau după unii, prelucrate din tradiția populară), înveșmântau poetic și vag disimulat dorința românilor de libertate pe plaiurile lor, moment așteptat în primăvara anului următor.

Mugur, mugur… a ajuns suspinul unei țări întregi. Iar inima lui Tudor s-a deschis deplin în fața celui care îl va sprijini duhovnicește și nu numai în lunile care au urmat.

TATĂL CREȘTIN

Dr. Philip Mamalakis

Creșterea copiilor nu înseamnă să rezolvi o problemă, ci să te lupți cu ea. Iar cărțile și studiile despre acest subiect care oferă chei magice pentru a deschide ușile încuiate sunt departe de adevăr. Ele nu ar trebui să te învețe cum să-i faci pe copii să acționeze așa cum dorești tu, ci mai degrabă să fie o invitație dumnezeiască de a ne opri să-i punem să facă ceea ce noi dorim. Mai mult, îndrumarele de creștere creștină a copiilor ar trebui să se refere în primul rând la **cum să-i însoțim pe calea luptei duhovnicești**, ce limite să punem în acest drum și mai ales cum să rămânem pe acesta.

Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a-i iubi pe copiii noștri. Nouă ne rămâne să învățăm cum să-i iubim.

Ca tată a 7 copii, vă pot spune că a fi părinte este un lucru deosebit, dar în timp am aflat că **tatăl are un rol unic**. În primul rând eu, ca tată, trebuie să fiu bine așezat pe drumul vindecării duhovnicești și mai ales să mă silesc tot timpul să fiu aproape de copiii mei. Aceasta înseamnă inclusiv implicarea mea în problemele materiale ale vieții lor încă de la început (schimbatul scutecelor, nopțile nedormite, iar mai apoi să știu cine le sunt prietenii, colegii, profesorii, problemele școlare și sufletești), fapt care va avea un puternic impact nu doar asupra copilului, ci și a mea, ca dezvoltare personală.

Eu am crescut într-o familie greacă tradițională, în care tata nu a fost deloc implicat în acest fel de chestiuni. Dar când am citit că ceea ce face tatăl ajută la întărirea copiilor, am decis să mă implic și pot spune că nu am greșit. Aceasta pentru că o astfel de atitudine înseamnă să pui în practică ceea ce ne spune Evanghelia: să iubim, să ne bucurăm sau să plângem cu ei.

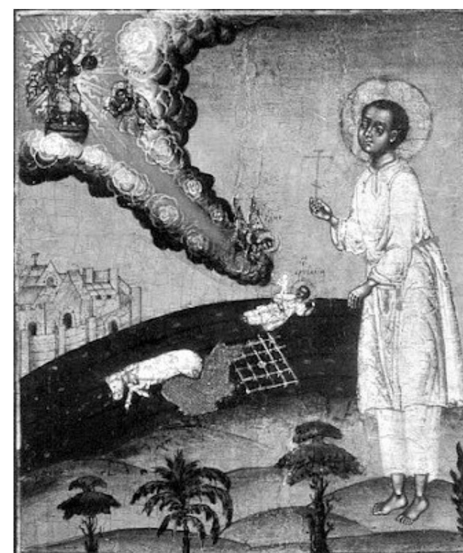
Deci **a fi un tată creștin înseamnă în primul rând să iei în serios și să trăiești în viața de familie tot ceea ce se spune că trebuie să facem aproapelui**. Dacă vom face așa ca tați, copiii vor înțelege că viața creștină este reală și adevărată. Pentru ei este firesc ca mamele să se ocupe de casă și copii, dar când tata își asumă și el un rol, atunci copiii vor înțelege că viața trăită creștinește este cel mai important lucru, pentru că tata este cel care dă nota de seriozitate în familie. Altfel, neimplicarea noastră îi va face să creadă că una se spune la biserică și alta trăim noi în familie.

Trebuie să mai ținem cont de ceva în lupta noastră, de data aceasta, ca soți buni: copiii sunt primii care văd cum decurge căsnicia părinților. Ei sunt martorii (de multe ori singurii) ai certurilor, luptelor, divergențelor dintre părinți, fapt care îi poate despărți și mai mult de Biserică. Pe de altă parte, tot cu ajutorul părinților, din aceste eșecuri ei vor înțelege că oamenii nu sunt perfecți, ci singurul desăvârșit e Dumnezeu. Și vor mai învăța ceva: că viața de familie înseamnă în primul rând răbdare, bunătate și respect.

Când vine momentul ca piedestalul pe care copiii ne-au așezat în mod firesc să se dărâme, trebuie **să avem puterea să ne smerim**, să ne coborâm la nivelul lor, să le arătăm că suntem oameni și greșim, dar că trebuie să avem o inimă plină de iubire și gata să ierte oricând. În astfel de împrejurări grele, este extrem de important să le arătăm că pacea trebuie să câștige în familie.

Un tată trebuie să aibă atât de multă smerenie încât să recunoască în fața copiilor săi că nu are toate răspunsurile și nici nu trebuie să le aibă, întrucât Dumnezeu este cel atotputernic, iar noi avem datoria de a-L ruga să ne ajute în fiecare încercare.

În toți acești ani de când sunt tată am învățat că trebuie să-mi asum deplin rolul de părinte, nu doar cu numele. Că de felul în care înțeleg să mă implic în viața copiilor mei ca tată, să pun asupra lor cu adevărat o pecete creștină, în fiecare pas al lor și în fiecare zi, depinde în primul rând creșterea mea duhovnicească și mântuirea. Nu pot fi un creștin adevărat, dacă nu sunt un tată adevărat. Nu pot fi un creștin practicant, dacă nu sunt un tată practicant în tot ce îi privește pe copiii mei.

Copilărie sfântă

SFÂNTUL ARTEMIE, copilul făcător de minuni

Undeva în nordul Rusiei, în localitatea Verkola, familia dreptcredincioșilor, Cosma și Apolinaria, se bucurau de venirea pe lume a băiețelului lor, Artemie. Era anul 1532...

Mare bucurie a fost în această familie, cu atât mai mult cu cât băiatul se dovedi a fi iubitor de viața liniștită a sihaștrilor. Crescut în dragostea față de Dumnezeu, Artemie căuta mereu slujbele bisericești, tăcerea, ajutându-l mereu pe tatăl său la treburile gospodărești. Așadar, până la vârsta de 12 ani, Artemie își dobândise deja o așezare interioară vrednică de laudă și nimic nu prevedea ce urma să se întâmple...

În 23 iunie era la câmp, alături de tatăl său, când deodată, fără nicio urmă de ploaie sau furtună, un fulger îl lovi pe Artemie, lăsându-l fără suflare. Oamenii din sat au considerat moartea lui ca pe un semn rău, ca pe o pedeapsă din partea lui Dumnezeu și, mânați fiind de superstiția aceasta, nu au vrut să îi facă îngropare creștinească. Mai mult, l-au pus într-o groapă de lângă pădure, fără a acoperi trupul copilului. Pentru a găsi ușor locul, au improvizat un acoperiș și au împrejmuit cu gard.

Timpul au trecut și oamenii au început treptat să uite de el și de evenimentul de neînțeles pentru ei. Numai că Dumnezeu Care le alege pe cele slabe pentru ale rușina pe cele tari, a rânduit să îl descopere lumii pe tânărul Artemie, ca pe un mare făcător de minuni.

După 32 de ani, unul dintre creștinii locului culegea fructe de pădure când, deodată, a văzut o lumină puternică izvorând în adâncul pădurii. Apropiindu-de de acel loc, a descoperit trupul unui băiat care părea că doarme. Mirat de cele văzute, a alergat în sat pentru a spune preoților cele descoperite. Mergând toți acolo, au luat trupul neputrezit și luminos al lui Artemie și l-au așezat în biserica satului. Din acel moment a început săvârșirea multor minuni: vindecare din orbire, din paralizie și multe altele.

Anul acela s-a dovedit a fi unul greu pentru regiunea aceea, deoarece a fost cuprinsă de o epidemie de gripă mortală. Oamenii sufereau cumplit, iar unul dintre copiii din sat a ajuns pe moarte din cauza febrei. Atunci, Calinic, tatăl lui Artemie, a făcut rugăciune înaintea Mântuitorului, a Maicii Domnului, a Sfântului Nicolae și Sfântului Artemie, a luat o bucățică din racla în care era așezat Sfântul și a pus-o pe pieptul copilului. În acea clipă, bolnavul s-a însănătoșit, iar acest lucru i-a convins pe mulți să își aducă bolnavii pentru a primi vindecare.

Minunile au curs unele după altele și oamenii au început să aibă mare evlavie la Sfântul Artemie. Astfel, mitropolitul Ciprian de Novgorod, i-a alcătuit slujba, iar în pădurea în care a fost găsit, a ridicat o biserică în cinstea Sfântului.

În vremurile tulburi ale lui 1918, comuniștii au spart biserica satului, tăind în bucăți trupul Sfântului și aruncându-l într-o fântână din apropierea bisericii. Creștinii au recuperat bucăți din trupul Sfântului, spre vrednica păstrare, căci în viața lui au fost împlinite cuvintele înțeleptului Solomon: *„Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihna. Bătrânețile cinstite nu sunt cele aduse de o viață lungă, nici nu le măsori după numărul anilor. Înțelepciunea este la om adevărata cărunțete și vârsta bătrâneților înseamnă o viață neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit și, fiindcă trăia între păcătoși, l-a mutat de pe pământ...”*

În zilele noastre, un iconograf american ortodox l-a visat pe Sf. Artemie care i s-a arătat și l-a rugat să-i picteze icoana pentru tabăra de copii de pe lângă biserica unde mergea la slujbe. Apoi Sfântul i s-a arătat de mai multe ori, confirmându-i visul. Icoana a fost pictată, iar preotul de acolo a așezat-o într-un mic paraclis, astfel ocrotind pe toți copiii din biserică.

I-D.

SINOADELE ECUMENICE
2. Constantinopol

După Sinodul I Ecumenic și clarificarea privind dumnezeirea Mântuitorului Hristos, vrăjmașul a ridicat o altă piatră de poticnire în drumul Bisericii: dacă nu au reușit cu Fiul, a îndemnat pe **mai mulți clerici să afirme că Sfântul Duh este creat**, așadar că este o creatură, ca și oamenii, iar nu Dumnezeu adevărat.

Era vremea urcării pe tronul imperial a lui **Teodosie cel Mare**. Crescut în dreapta credință și dorind să restabilească pacea în Biserică, el a întrunit Sinodul al II-lea Ecumenic la Constantinopol în **anul 381** d.Hr. S-au adunat o sută cincizeci de episcopi, cu toții din Răsărit; din Apus nu a fost prezent nici un episcop, nici Papa Damasus însuși, care nici nu a fost reprezentat de cineva în Sinod.

Al doilea dintre cele șapte Sinoade Ecumenice a abordat următoarele **probleme**:

- a condamnat ereziile împotriva Duhului Sfânt (pnevmatomahii)

- a extins și adaptat Crezul de la Niceea, în special învățătura despre Sfântul Duh: „precum Tatăl și Fiul: Care din Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și mărit”.

Aspectul controversat al acestui Sinod este dat de Canonul III, care plasa **Constantinopolul** ca **al doilea scaun episcopal** în cinstire între cele tradiționale. Constantinopolul era numit „Noua Romă”. Atât pentru Roma, cât și Alexandria acest canon a fost privit cu suspiciune, ambele Biserici temându-se de un joc de putere din partea Constantinopolului. Biserica Romei a ignorat acest canon întru totul până în anul 1215, după Marea Schismă; chiar și atunci au existat motive politice pentru faptul că Roma a „acordat” Constantinopolului al doilea loc în cinstire între scaunele ecumenice.

Biserica Alexandriei s-a implicat activ în această dispută aprinsă cu Constantinopolul; au existat manevre politice de ambele părți - manevre care au dus la îndepărtarea a doi episcopi ai Constantinopolului.

Crezul Constantinopolitan conține o serie de **adăugiri la primul Crez** (cel de la Niceea), care se încheia prin cuvintele „Credem și în Duhul Sfânt“ între care: „de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria“; „și a fost răstignit pentru noi sub Ponțiu Pilat“; „și s-a îngropat“; „după Scripturi“; „și șade de-a dreapta Tatălui“; „a Cărui împărăție nu va avea sfârșit“.

Articolele 8-12 sunt cu totul noi în Crezul Constantinopolitan. Țelul precis al Crezului Constantinopolitan era **formularea învățăturii ortodoxe despre Sfântul Duh**, mai precis definirea dumnezeirii Duhului în fața pnevmatomahilor, prezenți și ei la dezbateri în prima parte a lucrărilor Sinodului II Ecumenic. La fel ca și părinții sinodali de la Niceea, părinții sinodali constantinopolitani au remarcat că expresiile biblice nu erau suficiente pentru o formulare clară și definitivă a învățăturii despre Sfântul Duh, deoarece erau mai apoi interpretate diferit de opozanți. De aceea au apelat în final la următoarea formulă liturgică: *„Care împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit“*.

Iată câteva din numele binecunoscute de orice creștin, ale părinților de la Constantinopol: Sf. **Meletie al Antiohiei, Timotei al Alexandriei, Chiril al Ierusalimului, Diodor de Tars, Grigorie de Nyssa și Petru de Sevasta** (frații Sfântului Vasile cel Mare), **Amfilohie de Iconiu, Gerontius sau Terentius de Tomis** - Constanța. Inițial prezidând sinodul, Sf. Meletie a trecut la cele veșnice în timpul lucrărilor, în locul său fiind numit unul dintre cei mai mari teologi ai Bisericii: **Sf. Grigorie Teologul** (dintre cei 3 Ierarhi). Acesta scria unui prieten preot: *„Deoarece mulți, venind la cucernicia ta, caută informații despre credință și, în acest scop, mi-ai cerut și mie o definiție scurtă și o normă a credinței mele, am scris cucerniciei tale... (că) țin și voi ține, cu ajutorul lui Dumnezeu, la credința aceea (de la Niceea-n.n.),* ***adăugând ceea ce îi lipsește cu privire la Duhul Sfânt*** *(fiindcă pe atunci această discuție nici nu fusese inițiată), faptul că* ***Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt trebuie văzuți într-una și aceeași dumnezeire, recunoscându-l pe Duhul ca Dumnezeu"***.

Pomenirea Sfinților Părinți de la al doilea Sinod Ecumenic se face la 22 mai.

O RAZĂ DE LUMINĂ

Întrucât de multe ori, citind canoane sau acatiste, întâlnim două cuvinte asemănătoare: sângiuri și sângiuiri, este de folos să vedem care este înțelesul lor și când se folosește fiecare.

SẤNGIURI este pluralul de la sânge (accentul la pronunțare se pune pe „â”)

Definiția este: *„Substanță lichidă de culoare roșie, compusă din plasmă și din globule (albe și roșii), care circulă prin vine și artere, asigurând nutriția și oxigenarea organismului la animalele superioare.”*

DEX-ul dă forma de plural ca învechită și doar cu sensul „omoruri, crime”, iar unii filologi ne asigură că nimeni nu folosește forma de plural. Și totuși, Biserica ne-a familiarizat cu aceasta: *„Dumnezeu Cel mai presus de ființă, luând din* ***sângiurile*** *tale cele curate trup, pe tine Apărătoare a pământenilor ...”* (Canonul Maicii Domnului de marți seara, glas 1)

SÂNGIUÍRI (singular „sângiuire”) este o formă arhaică a cuvântului, iar accentul se pune pe penultimul „i”

DEX-ul nu îl consemnează, dar Institutul de Filologie Română de la Chișinău vorbește despre acest cuvânt în cadrul particularităților textului imnografic ortodox: utilizarea formelor de plural pentru substantivele care în limbajul actual se atestă doar la singular. Exemplu: *„Cu roșeala* ***sângiuirilor*** *tale vopsindu-ți haina pătimirii”* (Acatistul Sfântului Mc. Sebastian).

Îl mai întâlnim și în literatură: *Dă-ne, Doamne, mântuirea/ pentru jertfa ce-am adus/și ne curmă* ***sângiuirea****.../Dă-ne Pacea Ta de sus!* (*Ruga*, Radu Gyr)

În dicționar îl găsim doar ca definiția cuvântului „sângerare” =*„Scurgere abundentă de sânge*”. Unii filologi consideră că este același lucru cu „sânge”. Însă cuvântul pare a fi derivat din „sângi”, forma veche a lui „omor, asasinat”, adică acțiunea de a muri prin vărsarea sângelui, deci în Biserică ceva specific mucenicilor.

Problema apare când întâlnim în același context ambele forme: *„Care, pentru nespusa milostivire a iubirii de oameni ai luat toată firea noastră din curatele și fecioreștile* ***sângiu(i)ri*** *ale celei ce Te-a născut pe Tine mai presus de fire...”* (Rugăciunea a 3-a de la Împărtășanie)

Ceaslovul tipărit folosește „sângiuri”, dar aplicațiile moderne de pe telefon, de unde citim de multe ori pentru comoditate, se referă la „sângiuiri”. Însă cu toții știm că *Maica Domnului a născut mai presus de fire*, adică <u>fără de sângerările (sângiuirile) normale nașterii</u>.
Ca atare, vom folosi **CORECT**:

- **sấngiuri** - doar când ne referim la Nașterea Mântuitorului din Preacurata Fecioară și
- **sângiuíri** - când ne referim la pătimirea și moartea mucenicilor.